

„...le sem tudtam tenni,
és a legvégén rájöttem, hogy sokkal többről szólt a túlélésnél.”

– Julie Cross, bestseller szerző



THIS IS
éles helyzet
NOT A TEST

finep
selection

COURTNEY SUMMERS

COURTNEY SUMMERS

THIS IS NOT A TEST

éles helyzet

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Ajánlom a könyvet David Summersnek.

*„Nem gondolom, hogy meg tudom változtatni a világot.
Az életemet akarom megváltoztatni.”*

Szeretlek, apa, nagyon hiányzol.



Lily

Felébredtem, és eltűnt szívem utolsó megmaradt darabja.
Éreztem, ahogy elillan, amikor kinyitottam a szememet.

A FÜRDŐKÁD SZÉLÉN ÜLÖK, hüvelykujjam körmét végighúzom a csuklómon. Egy eret követek, míg szét nem ágazik, és el nem tűnik tenyerem legpárnásabb része alatt. Lily nem tudott aludni; a távozása előtt néhány héten át gyógyszert szedett, hátha úgy sikerül elaludnia. Akkor még nem értettem az okát, de most úgy gondolom, valószínűleg a bűntudata tartotta ébren. Az imént átkutattam a hálószobáját, de nem találtam a tablettákat. Kár. Számítottam rájuk. Meg Lilyre is. Tudhattam volna. Egy ideig úgy tűnt, talán kedves lesz a csillagok állása – hogy minden rendben megy majd azon a napon, amikor elhatározom, hogy meghalok. De nem így történt, és most nem tudom, mitévő legyek.

Három hangos kopogás a fürdőszoba ajtaján – egykéthá – és elakad a lélegzetem. Felnézek a csuklómról. Nem is hallottam a lépéseit. Újabban soha nem hallom őket, amikor fontos lenne, de most

igen, távolodnak a folyosón. Várok néhány percig, utána kijövök a fürdőszobából, és az iménti léptek útvonalán lemegyek a földszintre. A kölnije betölti a levegőt, olcsó pézsmailat, annyira megterheli a tüdőmet, hogy legszívesebben lenyúznám a saját bőrömet. Ahogy közeledek a konyhához, egyre erősebb a bűz, és elvegyül egy keserűbb szaggal: égett pirítós. Elégette a pirítóst. Csak akkor égeti el, ha úgy véli, megérdemlem. Az órámra nézek.

Öt percet késtem a reggeliről.

Kora reggeli fény szűrődik be az ablakon a mosogató fölött. Amihez ér, arannyá változik. Minden aranynak tűnik, mégis sűrke érzetet kelt az egész. Egy boríték hever az (égett) pirítósom tányérja mellett. Felveszem, és végighúzom az ujjamat a szélén, miközben az apám elmagyarázza, hogy ez az igazolás, amit be kell vinnem az iskolába. A hiányzás miatt. Ezzel indokoljuk, hogy ilyen sokáig itt-hon maradtam: elkaptam az influenzát, járvány van. Értem? Influenzás voltam.

– Hadd nézzem az arcodat! – mondja.

Felszegem az államat. Még így sem látja elég jól. Egyetlen gyors mozdulattal átnyúl az asztal fölött, és én önkéntelenül elhúzódom. Türelmetlenül fújtat, megfogja az államat, és gorombán a fény felé fordítja az arcomat. Nem veszem le a szememet a borítékról, mint-ha a pusztá tekintetemmel egy Lilytől jött levéllé tudnám változtatni. Egy levéllé, amelyben az áll, *szia, ma este visszajövök érted*. Egy időben újra és újra elolvastam a levélkét, amit hagyott nekem, és eljátszottam a gondolattal, hogy ezek a szavak vannak kódolva a leírt szövegbe, melyben valójában az állt, *nagyon sajnálom, de nem bírom tovább*.

Apám elengedi az államat.

Romlott a helyzet, mióta elmentél.

Most ez van: apám arca az újság takarásában. Az anyám két méterrel a föld alatt. A nővérem, Lily, elment. Két elszenesedett pirítósz elöttem az asztalon. A vaját a pulton felejtettem, a hűtő mellett. Nagyon jólesne, de ha már egyszer leültem, nem állhatok fel az asztaltól, amíg nem üres a tányérom.

Az ilyen reggeleken mindig eszembe jut az egyetlen alkalom, amikor Grace Casperéknél aludtam. Reggel együtt ébredtünk, és még hálóruhában leszaladtunk a földszintre. A rádió bömbölte a híreket, és az anyja meg az apja a rádiót túlkiabálva beszélt. Egy komplett társalgást folytattak le így. Grace fiú ikertesója, Trace, bekapcsolta a tévét is – óriási lárma volt –, nekem ez már sok volt, enni sem tudtam, de senki nem haragudott meg rám emiatt. Grace azt mondta, látja az arcomon, hogy nálunk nem ilyen egy reggel, és megkérdezte, milyen, mire én hazudtam neki. Azt mondtam, pont ilyen, csak kicsit halkabb.

Valójában síri csend van, csak a falióra ketyeg, figyelmeztetve, hogy már csak három percem maradt a reggelizésre. Apám az apróhirdetésekhöz lapoz. Két perc. Végzett velük. Egy perc. Összehajtja az újságot. Idő van. Rám bámul, aztán a még mindig érintetlen pirítószra.

– Jobb, ha megeszed – mondja.

Hangja éle fojtogatóan hat rám. Megfogok egy bőrdarabkát a körmöm mellett, és oldalirányba lehántom, hátha felszabadulnak a légútjaim, ha más fájdalommal vonom el testem figyelmét. Vér szivárog a hüvelykujjam sarkában, de nincs hatása, még mindig nem tudok nyelni, így inkább imádkozom. Imádkozom, hogy történjen

valami, bármi, ami miatt nem kell megennem ezt a pirítóst, mert képtelen vagyok megenni ezt a pirítóst. Nem úgy neveltek, hogy higgyek Istenben, de Lily elment, csak én maradtam, és én soha nem szoktam kérni semmit. Talán ez is számít.

– És ha... – A szavak elhalnak, amint elhagyják a számat. – Ha nem vagyok...

Rám mered.

– Ha nem vagyok... És ha nem vagyok... éhes...

– Tudod jól, hogy mi nem pocskékoljuk az ételt.

És ekkor történik valami:

Bejárati ajtónk zörögni és rázkódni kezd.

Apám kicsit lejjebb ereszti az újságot.

– *SEGÍTSÉG! Kérem, segítsenek...*

A hangba beleremeg a szoba. Egy lány sikoltozik. Az ajtó továbbra is rázkódik, a gombja eszeveszetten forog jobbra-balra. Felállok, még mielőtt tudatosulna bennem a mozdulat. Felállok, pedig még van étel a tányéromon. A dörömbölés éppolyan hirtelen abbamarad, mint ahogy elkezdődött, de hallottam, ebben biztos vagyok. Volt odakint egy lány. Segítségre van szüksége.

– Ül le! – mondja az apám.

– De...

– Most.

Leülök. Az apám lecsapja az újságot az asztalra, és határozott mozdulattal a tányérom felé biccent, ami azt jelenti, nem akar benne enivalót látni, amikor visszajön. Mielőtt halkán szitkozódva kimegy, hogy utánajárjon a dolognak, mintha bizonytalanság suhanna át az arcán, pedig még soha az életben nem láttam tétovázni. A pirítóst bámulom, és megfeledkezem a lányról, mert nem számít, mi folyik odakint. Ennem kell. Nem tudok. Átszaladok a konyhán. A pirítóst

a szemetesbe dobom, és letakarom egy gyűrött szalvétával, majd visszapattanok a székemre, és próbálok nyugodtnak, természetesnek tűnni. Ha az arcom elárulja, mit műveltem, apámnak ellilul a feje. Össze fogja szorítani a száját. Azt mondja majd, *ezt most azonnal meg kell beszélnünk*. De nem fogjuk. Mármint megbeszélni.

Ilyenkor szükségem lenne Lilyre. Amikor éppen készülök kihúzni a gyufát, mindig Lily szól(t), hogy ne felejtsek el lélegezni. Próbálok odaképzelné magam mellé, amint a fülemben suttog, de nem működik, mert amikor rá gondolok, mindig a hat hónappal ezelőtti Lily jut eszembe, aki becsúsztatja a levelet az ajtó alatt, kioson a házból, beül az ütött-kopott régi Volkswagenbe, amit még tizenhat éves korában vett magának, és kilibben az életéből. Vajon hova szökött, hol bujkál? Vajon elfogyott már a pénzünk? Mostanra mindet elverte?

Most már én is elmegyek.

Vijjgó szirénák közelednek az utcánkban. Szeretnék kinézni az ablakon, de ha apám az ablaknál talál, kapok. A bejárati ajtó becsapódik. Apa beront a szobába, mire én olyan hirtelen ugrom fel, hogy a székem nekirepül a konyhaszekrénynek. Hadarom a bocsánatkéző szavakat – *bocsánat, nem tudtam megenni, tudom, hogy pocskolás, nagyon sajnálom* –, de ő csak üvöltözik, olyan hangosan, olyan rémülten, hogy egy szavát sem értem.

És véres a ruhája.

– *...gyerünk, mennünk kell...!*

Nézem a vért, és gondolataimat megszállják az emlékképek: a dohányzóasztal. A fejem, amint nekiütődik. Vér a hajam közt. Az arcom a padlón. A fogaim az ajkamhoz préselve. Későbbi kép: számtalan

zúzódás a testemen. Nem tudom, ezúttal mit művelt, mi történt, de ki akarok maradni belőle. Kikerülöm, végigrohanok a folyosón az ajtóhoz. Kínlódom a biztonsági láncsal. Végül sikerül kiakasztanom. Kinyitom az ajtót, és...

Autógumik csikorgása az aszfalton.

Fejvesztve rohanó emberek.

Sikolyok.

Biztos álmodom. Kizárt dolog, hogy ébren legyek. Vagy ébren vagyok, és valaki lerombolta takaros, csöndes utcánkat, míg mi aludtunk. Törött üveg. Szélesre tárt ajtók. Járó motorú, leparkolt, üres autók. A közelben riasztó szól. Lejjebb az utcán füst gomolyog ki felé az egyik ház ablakán. Mr. North háza. Az előkert gyepén egy rendőrautó parkol ferdén, tetején villog a megkülönböztető jelzés. Tűz. Biztosan tűz ütött ki, bár nem értem, hogy ettől miért esne pánikba mindenki.

Mindenki magánkívül van a félelemtől.

Emberek rohannak el mellettem. Rám se néznek. Hangos recscsenést hallok, mire szökkenek egyet, de nem tudom, honnan jött a hang. Újabb sikoly. Emberek egy csoportja rohan az úttesten, de annyira magukon kívül vannak, hogy rángatóznak, senki nem ura a mozdulatainak. Az egyikük – egy férfi – elesik. A többiek körülveszik, és annyira elszántan próbálják talpra segíteni, hogy már nem is látom, hol ér véget a férfi, és hol kezdődnek a többiek.

Egy autó száguld el előttem, ledönti a postaládánkat, de nem áll meg. Teszek pár céltalan lépést a feljárónkon, és észreveszem, hogy egy nő támolyog a gyepünkön. Ez lenne az a lány, aki segítségért kiáltott? Csupa vér, és félig előregörnyedve nyúl kál a karjával, próbál elérni valakit, akit nem látok. Nem ismerem őt, de odakiáltok neki; ki akarom deríteni, hogy az ő vérét láttam-e apám ruháján.

Valahogy meghall a nagy lárma ellenére, és felém fordítja a fejét, de ekkor az apám elkap és visszarángat a házba, belök az előszobába. A falnak zuhanok, miközben ő bevágja az ajtót – a nő orra előtt. Egy pillanatra még látom a bíborszínű foltokat a száján, majd betölti a házat a faajtónak csapódó test keltette zaj. Az apám a karomnál fogva végigcibál a folyosón. Olyan gyorsan megy, hogy nem tudok vele lépést tartani. Elbotlom, a térdemre esem. Felém perdül. Ösztönösen az arcom elé kapom a kezemet, de ő talpra állít, és elvonszol a játékszoba ajtajáig.

A nappaliból szörnyű robaj hallatszik.

A panorámaablakunk ripityára törik.

Apám elenged, és futva hátrálni kezd.

– Menj be a játékszobába, Sloane, és *ne mozdulj!*

Menj be a játékszobába. Mozdulj. Ne mozdulj. *Mozdulj.* Apa után vonszolom magamat, amíg meg nem látom a nappaliban a napfényben csillámló szőnyeget. Üveg mindenhol. A nő, aki a gypünkön mászkált, átvonaglik az ablaknyíláson, ügyet sem vet a lábába és kezébe fúródó szilánkokra. Vérrel csíkozza be a fehér párkányt, és amint átjut, megtámaszkodik a halványsárga kanapénkon. Piros kézlenyomatot hagy maga után. Mintha fogalma sem lenne arról, hol van. Megáll, a vállát forgatja, levegőt vesz. A levegő kerepelve áramlik a tüdejébe, eláll tőle a lélegzetem. Szakaszosan balról jobbra rándítja a fejét, majd hirtelen leáll. Minket néz, feldolgozza a látványt.

Ránk veti magát.

Apám könnyűszerrel lebírja. Apró nő, szinte súlytalan, így apám egy kézzel torkon ragadja, a másikkal meg tapogatva keres valamit, amivel megvédehetné magát. A nő csattogtatja a fogát, és olyan erősen karmolja apám karját, hogy felsérti a bőrét, apám vérzik, a vértől

a nő megvadul. Fejét forgatva próbálja elérni. Az apám talál egy nagy üvegszilánkot, és a feje fölé emeli.

Beledöfi a nő mellkasába.

És újra.

Megint.

A nő nem tudja, hogy ettől meg kéne halnia. Mintha egyre elevenebb és erősebb lenne minden alkalommal, amikor az üveg beléhatol. A nő küzd, hogy kiszabaduljon apám gyengülő szorításából, apám meg vaktában szurkál, míg végül kétségbeesésében a szilánkot a nő bal szemébe szúrja, mire a nő mozdulatlaná merevedik.

Mozdulatlan.

Apám csurom véresen ül, a nő tetemét bámulja, és nagyon nyugodtnak tűnik, mint aki számított erre, mintha egy ilyen reggel nem is végződhetett volna másképpen.

A szoba forogni kezd körülöttem.

– Sloane – mondja.

Rátalálok a lábamra, visszamegyek a folyosóra, és belegyalogolok az asztalkába, amelyen a telefont tartjuk. Csörömpölve a földre esik. A vonal búgó hangja helyrebillenti a talajt a lábam alatt, viszszererem az egyensúlyomat.

– Sloane...

Megint kimegyek a szabadba, és addig lépdelek, míg elérem a járdát. Épp időben érkezem, hogy lássam két autó ütközését az utcánk közepén, ha kicsit később érkeznek, én is közéjük gyalogolok. A fém nyers roppanása hallatán hátrahökölök, a kép kimerevedik egy röpké, de fontos másodpercre, miközben megkerülöm a roncsokat, és próbálok az egyetlen értelmes dologra összpontosítani. Még hozzá arra, hogy Mr. Jenkins köntösben, szétvetett végtagokkal fekszik a gyepen. Rángatózik. A felesége mellette térdel, és fölé hajol. Széttépi

a férje mellkasán az inget. Szívroham, gondolom. Mr. Jenkinsnek gyenge a szíve. Mrs. Jenkins most éleszi újra.

Csakhogy egyáltalán nem ez történik.

Mrs. Jenkins elszánt ujjai már túljutottak Mr. Jenkins ingének szövetén.

Most már a férfi mellkasát marcangolják.

A black and white microscopic image showing a dense field of small, dark, circular or oval structures, likely cells or spores, scattered across the upper portion of the page. Some larger, more irregular structures are also visible.

ELSŐ RÉSZ

HÉT NAPPAL KÉSŐBB

– AZ AJTÓ! TORLASZOLJÁTOK EL azt a kurva ajtót az asztalokkal, Trace, mozgás!

Egy ideális világban én éppen sodródok kifelé a világból. Hét nappal ezelőtt van, én meg elszunnyadok a semmibe. Minden lélegzetvételem felszínesebb az előzőnél, mígnem végül teljesen leáll a légzésem. Egy ideális világban nekem annyi, meghaltam. De ebben a világban Lily magával vitte a tablettákat, és én még élek. Megyek fel a színpadra, de ekkor Cary meglát, és ad valami feladatot, pedig éppen mást kéne csinálnom. Segítenem kéne. Segítenem kéne, mert minden másodperc számít. Ezt újra és újra elmondta, miközben végigrohantunk az utcákon, a sikátorokon, miközben néztük, ahogy beveszik a közösségi házat, és üres épületekben bujkáltunk. Igaza van – minden másodperc számít.

Másodpercek alatt is elveszíthetünk mindent.

– Harrison, Grace, tiétek a főbejárat felőli oldal! Rhys, mieink a folyosók...

Besurranok a függöny mögé. Érzem a halál szagát. Teljesen beleng, de nem én árasztom, még nem. Én még nem haltam meg. Végigmítom a testemet, találok-e bármit, ami nem oda való. Egyutcányira voltunk ide, és minden irányból érkeztek, nyújtották a karjukat, nyúlkáltak felém a ragadozók mohóságával, már csupán ez a mohóság határozza meg őket. Cary elrántott, még mielőtt elkaptak volna, de arra gondoltam – mintha éreztem volna valamit, talán...

– Sloane? Hol van Sloane?

Nem érem el a hátam közepét.

– Rhys, a folyosóra...

– Hol van?

– A folyosókra kell mennünk. *Most!*

– Sloane? *Sloane!*

Felnézek. Furcsa, dobozszerű tárgyak gubbasztanak vészjóslóan odafent. Színpadi világítás. És nem tudom, miért, de kihalászom a mobilomat a zsebemből, és Lilyt hívom. Ha ez itt a vég, azt akarom, hogy tudja. Azt akarom, hogy hallja. Csakhogy a száma már nem működik, azóta nem működik, hogy elment, és nem tudom, ez hogy mehetett ki a fejből. El sem hiszem, hogy elfelejtettem. Lily hangja helyett annak a nőnek a hangját hallom: *Figyelmet kérek*. Ismerős a hangja, mintha valakinek az anyja lenne. Nem az enyém. Én fiatal voltam, amikor az anyám meghalt. Lily idősebb. Autóbaleset.

– Sloane! – Rhys félrehúzza a függönyt, és megpillant. Kiejtem a telefont a kezemből. Nagyot csattanva ér földet. – Mi a fenét csinálsz? Mennünk kell... – Nézi az arcomat, az övé hullasápadttá válik. – Megharaptak? Van rajtad harapásnyom?

– Nem tudom... – Kigombolom az ingemet, kibújok belőle, és tudom, hogy Rhys mindent lát, még mielőtt elfordulhatnék, de nem érdekel. Tudnom kell. – Nem látok semmit... nem érzem...

Rhys végighúzza a kezét a hátamon, árulkodó jeleket keres. Mormolva fohászkodik, miközben én visszatartom a lélegzetemet.

– Jól van... rendben vagy... semmi baj... élsz...

A színházteremben egyre nagyobb zajt csap az élni vágyó emberek eszeveszett rohángálása, de én nem mozdulok.

Rendben vagyok, semmi bajom.

– Biztos?

– Biztos. Na, gyere! Gyere, muszáj...

Rendben vagyok, semmi bajom. Semmi bajom. Semmi bajom, semmi bajom. Elkapja a karomat. Lerázom magamról, és lassabban veszem vissza az ingemet, mint illene. Semmi bajom. Élek.

Nem is tudom, hogy ez mit jelent.

– Siess, vissza kell mennünk! – mondja, miközben begombolkozom. – Van még három ajtó, amit meg kell erősíteni. – Megragadja a karomat, és maga felé fordít. – Nézz rám! Készen állsz? Sloane, készen állsz?

Kinyitom a számat, de nem jön ki rajta hang.

HÉT ÓRÁVAL KÉSŐBB

ÍGY ÉREZHETTE MAGÁT DOROTHY IS. Talán. Ha Dorothy hat rémült tizenéves lenne, Oz pedig maga a pokol. Nem, ez csakis valami vicc lehet; itt van hat rémült tizenéves a gimnáziumában, ugyanis ez az egy épület maradt egyben Cortege-ben, és nem jut eszembe jobb vagy rosszabb hely, ahol a világvégét el lehetne tölteni. A közösségi házban kellene lennünk. Először odamentünk, ahogy mondták – az volt a város kijelölt óvóhelye olyan vészhelyzetek esetére, melyek amúgy soha nem következnek be, ígérték – és a veszett el elsőként. Túl sokan voltunk mi is, túl sokan voltak ők is. Valahogy átverekedtük magunkat a város egyik végéből a másikba. Egy másik életben ez az út negyven percbe telt volna.

Ebben az életben hét napba.

– *Figyelmet kérek.*

A rádióból felvételtől recsegve szól újra és újra annak a nőnek a hangja. Megtettünk mindent, amit mondott nekünk. Bezártunk és eltorlaszoltunk minden ajtót. Befedtük az ablakokat, hogy senki ne

láthasson ki, és – ami még fontosabb – semmi ne láthasson be. – *Ne hívják fel magukra a figyelmet!* – mondja a nő, de ha valamit mostanra már megtanultunk, ezt biztosan. – *Miután biztonságos helyet találtak maguknak, maradjanak ott, és várjanak, amíg megérkezik a segítség!* – Cary velem szemben ül a színpadon, várja, hátha legközelebb mást mondanak be. De nem.

– *Éles helyzet. Figyelmet kérek. Éles helyzet.*

De szerintem a nő téved. Ez nem éles, csak gyakorlat.

Nem lehet más.

Grace és Trace a földön ül, a színpad előtt. Grace Trace fülébe suttog, ő meg bólogatva nyugtáz mindent, és nem fest valami jól. Betegnek tűnik. A nővére kezéért nyúl, és megszorítja, ujjait mélyen Grace bőrébe süllyeszti, mint aki meg akar róla győződni, hogy a testvére valóban létezik. Egy idő után megérzi magán a tekintetemet, és sápadt arcát felém fordítja. A szemébe nézek, mígnem a kinti káosz megzavar az összpontosításban. Odakint minden egyszerre dől össze, zuhan le, törik ketté. Néha ki lehet venni konkrétabb hangokat, mint például sikolyokat és kiáltásokat, ahogy az emberek megpróbálnak megkapaszkodni egymásban, mielőtt elnyelnék őket más, erőteljesebb zajok.

Ilyen tehát a világvége hangja.

Végignézek a színháztermen. Nézem a lila és drapp falakat, és a hozzájuk illő, mennyezetről lelógó zászlócskákat, és a mindenho-
va felcelluzozott posztereket, amelyek a baseballcsapatunkat biztatják (HAJRÁ KOSOK!). Cary ötlete volt, hogy jöjjünk az iskolába. Miután a közösségi házat lerohanták, hallottuk annak a nőnek a hangját a telefonban. *Keressenek búvóhelyet!* Cary nem is habozott, egyből mondta a CG-t. Cortege Gimnázium. A figyelemelterelésre legkevésbé alkalmas tanuló környezetet akarták kialakítani

az országban, azaz rengeteg ablakot terveztek, szinte semmi kilátással. Gondosan elhelyezett felülvilágító ablakok sorakoznak az osztálytermekben és a folyosókon, csak a tornateremben és a színházteremben van tetőablak. Két nagy ablak található az első és a második emelet jobb oldalán, az iskola parkolójára néznek. Most már mindkettő be van fedve.

– Még mindig nincs vége – mondja Harrison.

Követem könnyes tekintetét, a kijáratot nézi a színpadtól jobbra. Azok az ajtók a félholt, haldokló város utcáiba vezető parkolóra nyílnak. Persze most zárva vannak. Zárva vannak, Rhysnek és nekem köszönhetően el vannak torlaszolva ebédlőasztalokkal és íróasztalokkal. Minden egyes ajtót elbarikádoztunk. Semminek sem szabad átjutnia a barikádjainkon. Az első öt óránkat az építésükkel töltöttük. Az utóbbi két órát meg néma reszketéssel, várjuk, mikor dőlnek le.

– Persze hogy nincs vége – motyogja Rhys. – Miért lenne?

Cary kikapcsolja a rádiót, és elhelyezkedik a földön. Úgy fest, mint aki mondani akar valamit, de először beletúr fekete hajába, és egyenként végigmér minket. Cary Chen. Napokon át követtük. Lily néha füvet vett tőle, és néha én is akartam, de félttem, hogy bizarr lesz tőle az irodalomóra, és nem tudom, Lily vajon mindig készpénzben fizetett-e.

– Figyeljetek, én... – A hangja akár a smirgli, órákon át utasításokat üvöltözött, kicsit sem pihent meg. Megköszörüli a torkát. – Telefon?

Trace gargarizáló hangot hallat, belenyúl a zsebébe, kihúzza a mobilját, és feldúltan hív egy számot, de hiába. A nő monoton hangja hallatszik az elkeseredett gombnyomkodás közben, a rádiós adásnak egy sűrített változata. Figyelem, ahogy a hang Trace csontjáig hatol, a véráramába kerül. Elsápad, és áthajítja a telefont a termen.

Három darabra esik szét. A hátlapja lerepül, az aksi kiesik, a maradék meg végigcsúszik a fényes linóleumon. Már semmi nem működik, és ami igen, az sem úgy, ahogy kéne.

– Nem csöng ki – állapítja meg.

Cary felszedi a részeket, és összerakja a készüléket.

– Várj még egy kicsit! Sikerülni fog.

– És szerinted valaki felveszi?

Caryt figyelem, vajon megvédi-e magát. De nem. A kezében forgatja a mobilt, és azt mondja: – Trace, örülhetünk a felvett szövegnek. Szerintem azt jelenti, hogy a segélyhívó központban fontosabb dolgokkal foglalkoznak.

Harrison szipog egyet. – Hogy megmentsenek minket?

– Igen. – Cary bólint. – Meg fognak menteni.

– Ez a szakértői véleményed? – kérdezi Trace.

Cary vállat von, de nem néz Trace szemébe, inkább az ajtókra összpontosít. Az arckifejezése nem árul el semmit, de most már gyorsabban forgatja a telefont a kezében. Ügyetlenül csinálja.

– Így logikus – mondja.

– Ezt mondtad akkor is, amikor azt javasoltad, hogy jöjjünk ide.

Grace-nek és nekem marha jól sült el.

Cary összerezzen.

– Minket, többieket eljuttatott ide – mondja Rhys.

Nemrég még nyolcan voltunk.

– Á, szóval itt vagyok. Hé, Grace! – fordul a testvéréhez. – Te is itt vagy. Mindketten itt vagyunk. – Keserűen felnevet. – Szerinted mit számít ez nekünk, amikor...

– Trace, elég! – Grace pont eléggé összetörtnek tűnik ahhoz, hogy Trace ne folytassa. Grimaszol, kitarítja a kezét Cary felé, és azt mondja:

– Add vissza a kurva telefonomat!

Cary úgy bámul a készülékre, mint aki nem akar megválni tőle, mintha Trace mobilja jelentené számára a horgonyt, ami itt tarthatja, bár nem tudom, miért akarna itt bárki is lehorgonyozni.

– Most azonnal! – mondja Trace.

Cary felé nyújtja a telefont, és végre Trace szemébe néz.

– Sajnálom, ami a szüleiddel történt – mondja.

Trace kitépi a telefont Cary markából.

Lehunyam a szememet, és elképzelem ezt a termet hétköznapi körülmények között. Itt szoktunk gyülekezni. Az igazgató itt tart beszédeket. Itt ebédelünk. Elképzelek egy napot, egy tetszőleges tanítási napot, előkészítjük az ebédlőasztalokat, sorban állunk, választunk a menüből. Szinte érzem az étel illatát...

De ekkor a kinti lárma hangereje minden képzeletemet felülmúlja. A zaj lüktetve áramlik az ereimben, felgyorsítja a szívverésemet, és emlékeztet, hogy féljek, bár amióta Lily elment, mást sem csinállok, mint félek. Kinyitom a szememet, és ebben a pillanatban mintha az egész barikád megmozdulna. Rhys odarohan, és addig tologatja az íróasztalokat, míg megint a helyükre nem kerülnek.

– Ez mi volt? – kérdezi Harrison. – Miért...

– Csak rosszul állt az az íróasztal... nem az ajtó mozdult meg.

– Megmozdult az ajtó?

– Nem az ajtó volt. Csak nyugi, Harrison, az ég szerelmére!

Harrison sírva fakad. A szoba közepén áll, és önmagát öleli, mert nincsen, aki átölelné, és ennél magányosabb dolgot még életemben nem láttam. Talán odamennék hozzá, de nem is ismerem Harrisont. Senki nem ismeri. Az észrevétlen elsősök közül való, és csak még észrevétlenebbé teszi, hogy csupán négy hete költözött ide. Cary kénytelen volt megkérdezni tőle, hogy hívják, amikor megtaláltuk őt egy bringa alá szorulva, a farmerje a küllők közé akadt.

Mostanra a következőket tudtam meg Harrisonról: nemcsak alacsony és zömök, síró is. Sokat sír. Grace megsajnálja, mert Grace jobb lány, mint én valaha leszek. Átkarolja őt, és gyengédnek hangzó szavakat mormol a fülébe, és Harrison zokogása lassan hüppögéssé, majd szánalmas kis csuklássá halkul. Mindenki másfelé néz. Keresnek valami tennivalót, hogy ne kelljen ezt nézniük. Én is csak azért nézem, mert nem tudom, mi mást tegyek. Nézem, de egy idő után már képtelen vagyok rá. Benyúlok a zsebembe. Gyűrött papírdarab akad a kezembe.

Kiveszem és kisimítom.

Lily

– Pszt.

Halkan pisszeg valaki, de közlőről. Visszadugom a cetlit a zsebembe. Rhys a színpad szélén egyensúlyozik. Barna haja égnek áll, barna szeme véreres. A következőket tudom Rhysről: végzős. A szekrénye szemben van az enyémmel.

Megérintett, és azt mondta, nincs bajom.

Egy rekesz vizet tart a karjában. Leteszi a színpadra, és egy üveget nyújt felém. Meg sem kérdezem, honnan szerezte, csak kitépem a kezéből. Emlékszem, tegnap görnyedten hajoltunk egy régi madáritató fölé, igen, tegnap reggel volt. A tenyerünkkel küblit formáltunk, és lefetyeltük a koszos, állott vizet, és rettenetes íze volt, mégis csodálatosnak találtuk, mivel igencsak kétségbe voltunk már esve, és hát nem tűnik minden jobbnak, ha az ember kétségbeesett? Az elmúlt két órában, miközben biztonságossá tettük az iskolát, és elhelyezkedtünk, sikerült megfélelkeznünk kiszáradt szánkról és cserepes ajkunkról, de nem tudom, hogy ez miként volt lehetséges,

mert most kibaszott szomjas vagyok. Gyorsan legurítom a vizet, és kérek még. Rhys ad még egyet, és végig is nézi, ahogy megiszom. Addig iszom, míg úgy nem érzem, hogy egy óceán van a hasamban, és amikor végzek, ki vagyok készülve. A térdemet felhúzó az államig, és átkarolom a lábamat. Rhys arcára ferde mosoly ül ki.

– Még itt vagyunk – mondja. – Sikerült.

– Az ott víz? – Trace a helyiség túlsó feléből kiált oda nekünk. –

Az ott tényleg víz?

Az ajtók felé fordulok.



SLOANE.

Felriadok. Egy pillanatra elfelejtem, hol vagyok. Mindenki körülöttem fekszik, alszanak a poros, kék gimnasztikai matracokon, amiket a szertárból cipeltünk ide. Erre használtuk maradék energiánkat, ez volt az utolsó, amit tenni tudtunk magunkért, utána teljesen kipurcantunk.

Felemelem a fejemet és fülelek.

Szuszogás, kinti zajok, más nincs.

Erősen fülelek, de nincs más.

Meghúzkodom az ingem gallérját, és fejemet a matraccra hajtom. Kényelmetlenek a ruhák, viszketek alattuk, a bőrömet verítékrétegek fedik. Nehezemre esik, de lehunyom a szememet, és félálomban lebegek, vagy talán el is alszom, és aztán mintha megint halanám őt – *Sloane* –, és megint felriadok, de ezúttal, ha lehunyom a szememet, a nappalink földjét borító apró, vörös üvegszilánkokat látom.

Egy idő után lemondok az alvásról. Megnézem az órát. Majdnem reggel hat. Pisilnem kell. Izmaim tiltakoznak, miközben lekecmergek a matracról. A föld hideg, a lábujjaim bekunkorodnak. Átvágok a termen, és kilépek a folyosóra. Olyan, mint egy nagy, különböző irányokba elágazó torok. A járólapok furcsán ragyognak a mennyezeten lévő vészvilágítás fényében. Elhomályosítják az egybefüggő drapp és lila falakat, melyek mintha foszforeszkálnának. Kísértetnek érzem magam közöttük. Fejemben szól a gépi pittyenés, amely mindig megelőzi a bejelentéseket a hangosbemondón. Az a nő a telefonból és a rádióból, és szeretné, ha *jól figyelnék*. Elképzelem, ahogy mindenhol hemzsegnek a diákok, mindenki felfelé fordítja az arcát. Ez az egész nincs rendjén. Az iskolát nem arra tervezték, hogy üresen álljon.

Lehet, hogy nem is vagyok biztonságban idekint egyedül.

Lehet, hogy vissza kéne mennem felébredtetni valakit.

De nem megyek.

Ha bármi történik, csak velem fog megtörténni.

Bemegyek a lányvécebe, egyenesen a mosdókhoz tartok, és elhagyom magamat. Az öklendezésem hangjától még jobban öklendezni kezdek. Csak úgy tudom abbahagyni, ha erőnek erejével felegyenesedem, még mielőtt végeznék. Epe csorog le az államon. Gondolkodás nélkül kinyitom a csapokat.

Víz.

Víz. Jön. A csapból.

Erről mindenki tud? Hamarabb rájöttek, mint én? Amikor utoljára itt jártam, nem nyúltam a csapokhoz, mert nem akartam csalódni, ha nem működnek, de működnek, és nekem senki egy szóval sem említette. *Csapvíz*. Túl sokáig nézem a csobogást, utána a vízszugár alá teszem a kezemet, és megmosom az arcomat és a nyakamat.

Benyúlok nyirkos kezemmel a pólóm alá. A testem hálásan megre-meg, de fogalmam sincs, kinek kéne köszönetet mondanom. Elzárom a csapot, majd megint megnyitom, csak hogy meggyőződjek róla, azt láttam, amit. Hogy nem képzelődtem.

Nem képzelődtem.

A víz valóságos. Könnyedén folyik a csapból a lefolyóba.

Elzárom. Megyek végézni. Amikor kijövök a fürkéből, szembe találom magamat valamivel, amit szintén kerülni próbáltam. A tükörképemmel. A bőröm zöldes, és barna hajam zsíros tincsei csomókban lógnak le az arcom mellett. Közvetlenül a jobb szemem alatt van egy zúzódás, nem tudom, hogyan szereztem. Végighúzom rajta az ujjbegyeimet. Jobban festek, mint három hete. Vicces. A világvége tett kisebb kárt az arcomban.

Nevetek. A mosdónak dőlök, és annyira nevetek, hogy kilyukad az oldalam, és meghalok, és nem is baj. Kezemet a tükkre szorítom. Az arcomra. Az üvegnek furcsa, valószerűtlen tapintása van. Ha az ember összetör egy üvegtáblát, akkor az egyik darabkáját igen hatásos fegyverként használhatja egy másik ember ellen. Bele a szemébe. Láttam. Láttam, megtettem, láttam. A körmeimet bámulom. Rémes állapotban vannak, felrepedeztek. Az úttest közepén ültem, amikor Rhys és Cary rám talált, hatutcányira az otthonomtól. A körmömmel kapartam az aszfaltot. Azt hitték, talpra akarok állni, hogy továbbmehessek, pedig csak vártam a halált, mert azt hittem, végül mégis megtaláltam Lily gyógyszereit, és be is vettem őket, és az agyam hozza létre ezt a furcsa álmvilágot, mielőtt végleg elsötétülne, mert hogyan is lehetne mindez valódi? Hogy lehetne igaz? A holtak nem támadnak fel csak úgy.

Mire rájöttem, hogy mindez valódi és igaz, már túl késő lett volna elárulni Carynek és Rhysnek, hogy én nem vagyok olyan, mint

ők. Én nem akarom folytatni. Annyira küzdöttek, hogy kitartsanak, tudtam, nem értenének meg. Így hát velük maradtam.

Leginkább azért, mert nem hittem, hogy ilyen messzire eljutunk.

Pont olyan halkan térek vissza a színházterembe, mint ahogy kimentem, és lefekszem a matracomra. Rhys tőlem balra, nekem hátal fekszik. Szürke pólója kosz- és vérfoltos. Trace tőlem jobbra van, hanyatt fekszik, a szája nyitva. Bámulom a tetőablakokat, gyér napsugarak kezdenek beszűrődni. Új nap. Ha lehet hinni az ablakon túlról jövő hangoknak, ez is pont olyan, mint az előző.

Valaki mozgolódik. Cary. Magamat nem számolva ő ébred elsőként. Milyen fura! Felidézem, ahogy irodalomórán a terem hátuljában ül; a karjára hajtja a fejét és Mr. Baxter minden kérdésére ugyanazon a ráérős hangon azt feleli: nem tudom. Pedig nem engedhette volna meg magának, mert másodszor járta a harmadikat, és vajon nem akart elhúzni innen, mint mi mindannyian? Lehunyom a szememet, de lábujjhegyen odajön hozzám – mégsem, Rhyshez megy. Felébreszti Rhyst, és macskaléptekkel átvonulnak a termen. Hallom, ahogy halkan megcsörren a kulcscsomó, amit LaVallee igazgató irodájából lopott, majd kinyílik és visszacsukódik a konyha tolóajtaja.

Kinyitom a szememet. Trace-en a sor, hogy életjelet adjon. Felnyög, a szeme ugrál a szemhéja alatt, az ujjai ökölbe szorulnak. Egész teste megfeszül, majd egy üvöltéssel ébred, hirtelen felül, majd rögtön vissza is dől a matracára. Izzadt és reszket. Grace egy szempillantás alatt mellette terem. Trace megfogja a kezét, a szeme még csukva, zihál. De nem beszél – nem tud.

– Semmi baj – suttozja Grace. – Itt vagyok.

Ahogy mondja, ahogy ott van mellette – közjük vágyom. Szeretnék az együttlétük útjába kerülni, hogy lophassak egy keveset az érzéseiből a magam számára. Grace tekintete rám téved, én meg

elnézek más irányba, zavarba jövök. Grace gyönyörű. Piszkos, és vér lepi, és annyira gyönyörű. Nálam csinosabb. De ennek, gondolom, nincs jelentősége.

Harrison ébred utolsóként. Felül és megdörzsöli a szemét, egészen mélyre nyomja az öklét. Nagyon hosszan csinálja, és eltűnődöm, vajon szóljak-e neki, hogy hagyja abba, de aztán rájövök, csak a sírását próbálja leplezni. Feleslegesen. Amikor végre leereszti a kezét, és észreveszi a két üres matracot, pánikba esik.

– Hol vannak? – Forgolódik. – Hova...

A konyhaajtó kinyílik. Cary és Rhys bevonul a terembe, ennivalóval megpakolt tálcákat hoznak. Felülök, és nézem, ahogy leteszik a matracunk elé. A műanyag evőeszközök által közrefogott tányérokon buccikat és almákat és banánokat és puffasztott rizstallérokat és mogyoróvaját és dzsemet látok. Van gyümölcslé és víz. Éhes vagyok. A tálcához mászom, Grace és Harrison követi a példámat. A banánok már kissé barnák, így inkább egy almát választok.

– Lassan egyétek, nehogy rosszul legyetek! – mondja Rhys.

Cary fog egy buccit, leszakít belőle egy darabot, és a dzsembe mártja. A szájába dugja, és lehunyt szemmel élvezi az első falatot.

– Ami az ennivalót illeti, elleszünk egy darabig – mondja és nagyot nyel.

– Mennyi az a darabig? – kérdezem.

– Biztos vagyok benne, hogy megérkezik a segítség, mielőtt minden megennénk.

Bámulom az almámat, jól megszorítom, csak hogy meggyőződjek valódiságáról. Kemény és hideg. Belemélyeszttem a fogaimat viaszos héjába. Elég édes ahhoz, hogy a szempillám rebegni kezdjen. Mellettem Rhys egyetlen húzásra megiszik egy egész üveg narancslevet, és összeroppantja a flakont, amikor kiürül.

– A víz még folyik a csapból – mondja. – Ennek örülhetünk.

Ez szemmel láthatóan Harrisonon kívül senkit nem lep meg, így gondolom, mind tudtak erről a hihetetlen dologról, de egyiküknek sem jutott eszébe szólni nekem. És talán nem is lenne ezzel bajom, ha nem pont Harrisonnal kerültem volna így egy kalap alá.

– De áram nincs – mondja Harrison.

– Víztartály van az épület tetején – mondja Cary. – Szerintem elégnek kell lennie, míg ez az egész véget ér, de ez nem jelenti azt, hogy ne takarékoskodjunk... például hagyjuk ki a mániákus kézmosásokat, ilyenek...

Harrison szeme kigúvad. – Szerinted véget fog érni?

Grace vesz egy almát, és átnyújtja Trace-nek.

– Enned kell – mondja.

– Szerinted tényleg véget fog érni?

– Nem vagyok éhes – dűnnyögi Trace.

– Szerintetek véget fog érni? – makacskodik Harrison, de mi mind Trace-t és Grace-t figyeljük, és tudják, hogy figyeljük őket, ami csak ront a helyzeten.

– Kérlek!

– Nem.

– A kedvemért!

– Mondtam, hogy nem.

– Trace, muszáj...

– Megmondtam, hogy nem vagyok éhes, *bazmeg!*

Megrándul az arcom. Trace nagyon közel van hozzám, akár velem is üvöltözhetne, és utálom, ha üvöltöznek velem. Utálom utána a csendet. Ezt a mostani csendet is utálom. Az ajkamhoz emelem az almát, hogy elvonjam a figyelmemet a csendről, de émelyítő édes illatától hirtelenjében felfordul a gyomrom. Leteszem.

– Cary – mondja Harrison. – Szerinted vé...

– *Igen*, Harrison.

Senki nem szól egy darabig, majd Rhys megköszörüli a torkát.

– Az ajtók biztosítva. Mi mást kell még ma tennünk?

– Hát – szólal meg Cary. – Arra gondoltam...

– Várj! – mondja Trace.

– Mi az?

– Ha Rhys megkérdezte *tőlünk*, mit kell ma *tennünk*, akkor miért *te* felelsz?

Cary Trace-re mered.

– Felejtsd el! Mindegy.

Harrison tekintete kettőjük között cikázik.

– Tudni akarom, mit akart Cary mondani.

– Én is – mondja Rhys.

– Szerintem Trace nem kíváncsi rá.

– Csak azt akartam tudni, miért vagy *te* a szószólónk. Rögtön feleltél mindannyiunk nevében. Mi vagy te? A főnök?

– Jesszus! – Cary a magasba lendíti a kezét. – Senki nem beszélt itt főnökösködéstről.

– Szóval, nem akarok az utadba állni, vagy ilyesmi, hiszen tudjuk, mi történik azokkal, akiket nélkülözhetőnek ítélsz.

– Atyaég, Trace! – mondja Rhys.

– Jaj, bocs, Moreno! Elfelejtettem, hogy te vagy a Cary Chen rajongói klub elnöke, amióta a legtöbbünket eljuttatta ide, meg minden.

Miközben Trace beszél, én végig Caryt nézem. Trace-ről látatlanban is tudom, hogy lüktet az ér a homlokán, és fogai között szűri a szavakat. Cary arca megtévesztően nyugodt, de a szeme merő bánat. Talán a büntudat teszi.

– Mondd, amit mondani akarsz, Trace! – jelenti ki végül.

– Rendben. Ki van zárva, hogy az a mellékutca *tök* üres volt, aztán meg tíz másodperc alatt teljesen ellepték. Azt mondtad, tiszta a levegő.

– Gyorsan mozognak. Tényleg üres volt.

– Azt mondtad, tiszta a levegő, pedig *tudtad*, hogy nem, és hagytad, hogy *besétáljanak*.

– Üres volt!

Megint összerezzenek. Cary feláll, Trace szintúgy. Lelki szemeim előtt megjelenik, ahogy Trace megöli Caryt, leteríti a színházterem padlójára, és addig verdesi a fejét a földhöz, amíg Cary agya szét nem loccsan. Cary is ezt láthatja maga előtt. Ellépdél, mint aki ezzel lezárta, de aztán vörös fejjel visszajön, és pisztolyt formázó ujjait Trace-re szegezi.

– Soha, de *soha* nem tettem volna...

– De megtetted. Te is *tudod*.

– Trace, mi előnye származhatott volna belőle Carynek? – kérdezi Rhys.

Trace Rhys felé fordul.

– Láttam, amit láttam.

– Más is látta? Hé, Sloane, te láttad? Láttad Caryt, amint azt mondja Casperéknek, hogy menjenek be egy hulláktól hemzsegő mellékutcába? Mit láttál? – Megrázom a fejemet, próbálok nem belekeveredni, de Rhys nem áll le. – Gyerünk, mondd csak el, mit láttál, Sloane! – Ahogy hajtogatja, egyre inkább érzem, hogy összeomlik az ellenállásom. *Mindjárt elmondom Rhysnek, mit láttam, nem is, azt fogom mondani, amit Trace hallani akar.* – De ekkor két dolog is történik egyszerre. Grace azt sikoltja:

– *Elég!* – Ugyanebben a pillanatban nagy csattanás hallatszik az ajtók felől, mire mind megrémülünk, és hátrafelé iszkolunk.

Ezek után rettentő hosszan bámuljuk az ajtókat, de semmi más nem történik.

– Jaj, csak ezt ne! – suttogja Harrison újra és újra, pedig semmi más nem történik.

– Nos – mondja végül Cary, és fáradt a hangja, mintha egy hosszú nap lenne mögöttünk, és nem egy új nap előttünk. – Ellenőrizzük a barikádokat! Talán meg is toldhatjuk őket, és tegyünk róla, hogy semmi ne mozdulhasson el! Csak ennyit akartam az előbb is mondani.

– Én nem segítek – mondja Trace.

Átviharzik a termen, a léptei hangosan csattannak a földön, valahogy hangosabbak a kinti zajnál. Kilép a folyosóra, mintha dolga lenne valahol, pedig semmi dolga nincs.